

Õiglus / Sprawiedliwość

Wśród ugrupowań startujących w wyborach nie zabrakło politycznych spadkobierców Estońskiej Komunistycznej Partii. Estońska Demokratyczna Partia Pracy (Eesti Demokraatlik Tööpartei – EDTP) zawiązała z Partią Prawnej Sprawiedliwości, skupiającą lewicowych radykałów i emerytów tęskniących za ZSRS koalicję wyborczą o nazwie „Sprawiedliwość” (Õiglus).

Na XX zjeździe KPE (marzec 1990) przyjęto socjaldemokratyczne hasła i ogłoszono niezależność od KPZS. Nie zapobiegło to odpływowi członków – od lutego do października 1990 roku wystąpiło z kompartii ok. 30 000 Estończyków i 13 000 członków innych narodowości. W styczniu 1991, na kolejnym, XXI zjeździe, przewodniczącym został Vaino Väljas – tymczasem „niezależna” KPE liczyła już tylko 5 tys. członków, przede wszystkim reprezentantów partyjnego aparatu średniego i lokalnego szczebla (członkowie „partii wewnętrznej” i inteligencja partyjna już wcześniej zaangażowały się w działalność ugrupowań nurtu reformistycznego). Proces kształtowania oblicza „socjaldemokratów” zakończył się na XXII zjeździe (grudzień 1992) porzuceniem przymiotnika „komunistyczna”. Demokratyczna Partia Pracy liczył już tylko 3 000 członków. O jej postępującej marginalizacji świadczył wynik wyborczy w 1992 r., gdy występując pod nazwą „Lewicowa Alternatywa” zebrała zaledwie 7 374 głosy (1,6%).

„Celem EDTP jest wprowadzanie w życie lewicowych wartości i pomoc Estonii poprzez ustanowienie społecznej sprawiedliwości” – deklarowali byli komuniści. Lewicowość, według EDTP, to sprzeciw wobec: „dyktatorskich monopolii gospodarczych; ujarzmienia Estonii przez dyktat międzynarodowych instytucji; komercyjnej agresji kulturowej; militaryzacji społeczeństwa”, itd. itp. Wobec dużej konkurencji socjaldemokratycznej na scenie politycznej, Partia Pracy skrzyła zdecydowanie w lewo, co widać w programie, skierowanym głównie do komunistów starej daty, nie mogących przeboleć upadku ZSRS. Dlatego EDTP

„preferuje społecznie regulowaną gospodarkę rynkową” i kładzie nacisk na rolę „wspólnoty socjalistycznej”.

Werbalnie postkomuniści popierali integrację z europejską wspólnotą, ale, ze względu na położenie geopolityczne, Estonia nie może przystąpić do żadnego wojskowego sojuszu. EDTP nie była przeciwna obecności obcego kapitału w estońskiej gospodarce, ale musi on pochodzić nie tylko z Zachodu, ale i Wschodu. „konieczne jest kreowanie relacji z Rosją i innymi narodami WNP na płaszczyźnie gospodarczej i finansowej”. Partia Pracy nie miała też, rzecz jasna, nic przeciwko mniejszościom narodowym – „gospodarczy postęp i bezpieczeństwo Estonii mogą być osiągnięte tylko przy życzliwym wsparciu i współpracy ze wszystkimi narodowościami zamieszkującymi kraj”.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.